

ALBUM NGÂM THƠ

DỊ

Donate

Cảm ơn đã nghe album

Nguyễn Phước Lộc
2021

MỤC LỤC

1. NHÀNH MAI LIÊU TRAI
2. NHÂN DIỆN
3. EM NHÌN TRỜI QUA KẸ TAY
4. NGHIÊN CỨU KHOA HỌC
5. VÔ NGHĨA
6. ANH KHÔNG ĐẾN
7. TRĂM MỘT
8. LUNG TUNG LỘN XỘN
9. LẠ LÙNG
10. VƯỜN ĐỊA ĐÀNG KHÔNG HỀ CÓ TÁO
11. SỨ MỆNH
12. ĐIỆP ẢNH

◊◊◊◊

NHÀNH MAI LIÊU TRAI

Thoang thoảng hương đưa cánh dịu mờ
Mềm như lụa mỏng trắng như mơ
Nụ còn chúm chím hôn e ấp
Thẹn thùng bên lữ với khách thơ

Khách thơ dừng chân ngồi lặng ngắm
Dịu dàng tha thiết với nhành mai
Mai ơi! Trời lạnh ta lo lắng
Sợ rằng sương nặng cánh tàn phai

Ta lấy tình thơ làm áo ấm
Ấp ủ cho mai đỡ lạnh lùng
Ta đốt tim ta thành ngọn lửa
Cháy hoài cháy mãi những yêu mong.

~~~~~

Tiếng vọng nghìn xưa tự trở về
Lời ai thỏ thẻ giữa đêm khuya
Êm như hơi thở nàng tiên nữ
Ngây ngất cung đàn chợt tỉnh mê

Sương khói từ đâu bỗng tụ về
Kết tinh dồn đọng bóng hình ai
Tóc thề che khuất vàng trăng khuyết
Áo hồ chưa vương bụi trần ai

Rờn rợn không gian chìm lắng xuống
Lung linh người ngọc hiện dần ra
Bước hồ như khói như mây khói
Hình xuân liễu rũ đáng thon ngà

Phiêu diêu ru hồn chốn thiên thai
Dạo bước cùng nàng tay nắm tay
Âm thầm thủ thi nàng khẽ nói:
“Hỡi chàng thi sĩ đa tình ạ!
Lòng em xin gởi trọn chàng đây
Nhưng hỡi ơi đôi tình đôi ngả
Biết nói làm sao những ghen ngào
Chắc hẳn tình ta là gió thoảng
Là cầu ô thước với mưa ngâu”

Ta ngơ ngác nhìn nàng âu yếm:
“Lời yêu nhau chưa thỏa tâm lòng
Tình ta muôn thuở xuân nồng đượm
Vẹn tiếng đá vàng chữ thủy chung
Nàng ơi! Xin hãy đừng lo ngại
Nắm tay ta dạo bước trời mây
Kìa! Suối chảy cầu vòng muôn sắc
Bình minh lên rực rỡ tháng ngày...”

~~~~~

Chớp lóe rạng trời tan giấc mộng
Mưa phùn hiu hắt nhẹ nhàng rơi
Bên ta khép nép mai đứng lặng
Từng cánh rơi hoài lặng lẽ rơi...

◊◊◊

NHÂN DIỆN

Là thể tình anh, em lỡ bước
Tan tành một khúc nát sông sâu
Ai mang phần bụi pha màu tóc
Soi gương mình nhân diện mốc trầu

Ngón tay điểm chỉ vào hư ảnh
Phản chiếu đường vân tuổi học trò
Xoáy cuộn mấy vòng xanh biếc phượng
Rớt vào nhân dạng vết buồn xo.

Điều căng đứt cả vào trong gió
Thấy gì một chút phấn hương xa
Em đem nhan sắc tung tăng tẻo
Ưỡn ẹo làm gì áo thịt da.

Trái tim đỏ hỏn bé tèo tèo
Làm sao chứa đựng cả bầu yêu!
Ấy thể ngàn năm thiên hạ tưởng
Tình nằm trong đó – chỉ nói điều.

Góp nhặt lời ca đem dệt áo
Lá là che chắn những sớm nao
Tình người hờ lạnh che không đủ
Thì lấy bờ môi áp chạm vào.

◦◦◇◦◦

EM NHÌN TRỜI QUA KẼ TAY

Bàn tay che lấy cả trời
Chong qua khe nhỏ, mắt người hờ xênh
Thon dài năm ngón tròn xinh
Làm sao kẹp lại chút tình cho nhau?
Hở hang - khép nép pha màu
Khóe trời góc mắt lộn vào lẫn ra

Xa xa ở tận... xa xa
Mây dài trắng hếu gọi là... trời xanh
Nắng vàng bé tí lạnh chanh
Nhảy lung tung vệt, chói vành mắt hoe
Bàn tay khi khép khi xòe
Cầu dao đóng-mở, tắt-lòe tình đêm

Ừ đây má ướt môi mềm
Ngũ tình - năm ngón biết chêm cái gì

Xuyên qua khoảng trống luôn đi
Tình như bóng nhỏ vụt đi chẳng về.

Bàn tay lật lại em nhe
Áp vào trước ngực thu về chính em
Để nghe thổn thức trong tim
Mắt nhìn trở ngược nhặt tìm vụn yêu.

◇

NGHIÊN CỨU KHOA HỌC

Những nhà khoa học mơ ngày thành tựu
Như đường song song hội tụ ở... vô chùng
Thơ viết lừng khừng – đọc xong rồi đốt
Vàng trán nhăn chẳng thẳng lại bao giờ

Giữa bốn bề núi dựng kiến thức treo
Nơi vực thẳm, “nét” ắp tiếng cười nham nhở
Tìm con đường quanh co trong trần trở
Xung quanh mình đá ngọc sáng lung linh
Mà lối ra hun hút ống đen kìn

Mười vạn tấn đá, xới khai nguồn khoáng sản
Mãi mê tìm lỗ vút khỏi kim cương
Gối chiều hôm bố trong niềm nuôi tiếc
Đỏ ối mặt trời, lại bới những mông lung
Ờ, mất kim cương mình sẽ gặng soi vàng
Dẫu một phen cũng tạ ngàn niềm vui
Miễn lòng mình lóng lánh ánh kim khôi

Trôi chẳng dứt đam mê nguồn suối núi
Mùa khô kiệt vẫn ẩm ỉ trong ngàn
Mưa sẽ đến thành dòng xuôi bất tận
Vỡ lẫn dài khối đá tảng khó khăn.

Chuyện thành bại không cần sân si mãi
Như buồn vui khoảnh khắc cái sát na
Qua sông lớn – con thuyền nên bỏ lại
Thảnh thơi cười bước nhẹ cõi tử sinh.

◇

VÔ NGHĨA

Cái gì trong vèo trong vèo

Đồng tiền má lúm trắng treo nhoe cười
Chiêm nương tóc xoắn ru hời
Tháp Chàm ủ dột nghiệm thời gian qua.

Đồ Mi Sol Ré tà tà
Mấy con nốt nhạc xuống và lại lên
Thương người xuôi ngược chông chênh
Vẳng bài cô lữ gặp ghềnh lở tai.

Rượu tình trút cạn quay quay
Uống xong bập cả ly này thủy tinh
Vỡ tan trắng bụi thủy tinh
Máu tươm khốc miệng giật mình... tỉnh queo
Quán chiều sấm nổ mưa đeo
Chớp lên nhoang nhoáng con heo chạy ngoằng.

Lòng người có những tăng tăng
Mang hai giọt lệ cân bằng cái tâm
Bé nằm ngậm sữa mậm mậm
Ngày sau ngó lại âm thầm tiếc nguôi
Sói xanh lớn vờn xác người
Nhe nanh cả thẹn quỷ ngồi tương tư

Nhà ai động một cái cừ
Rung trong đất đá hình như vỡ nhà
Quý buồn hút hút vào ra
Rong chơi bốn bể vì nhà đã tan.

Vòng vèo sợi khói cây nhang
Cuốn theo thơm thảo dịu dàng vào mây...

oo◇oo

ANH KHÔNG ĐẾN

Anh không đến
Vì thời gian là khoảng cách vô cùng
Giữa muôn trùng vực sâu hoang tiếng gọi
Thả giọng cười
Rơi
Rơi
Rơi
Hai mươi chín vạn năm sau
Có chiếc lá úa hoài trăm hoa dậm
Tìm giọng cười thuở ấy
Để màu xanh dần chuyển thể sang vàng

Mà không hay.

Anh không đến
Gặp nhau rồi hương sẽ bay đi
Và trái tim không còn nín lặng
Lời huyền thuyên chim chích sau hè
Vạn ngữ thành hư.

Hồng nhận bắc phương
Cá quẫy nam giang
Bọt trào mây giăng vô tông vô tích
Con gái trôi ngang
Chao bóng người mê hoặc lưới ngư câu.

◊◊◊◊

TRĂM MỘT

Đến nay em vẫn rung thì dậy
Thế như là lắc các lêu kêu
Thánh thốt giọt hờn trong cái nháy
Trăm điều ngang ngựa chỉ một yêu

Em nói giận là giận trong chơm chớp
Cười ten hen má lúm biển ao đầy
Hay ngón ngỏ liễu chùm đung đung đầy
Cụm rom mùa ngan ngát khói đông tây.

Nắng khua dậy lớp triền miên bụi
Hắt đường lấp loáng ốc đảo xa
Trái tim hầm hỏ như giục xúi
Sa mạc đèn vàng lờ ghé qua

Cấn vỡ mỡ ngà rút cái xăm
Ném vào giấc ải hỏi làm thâm
Dứt cơn biết hỏi gì thêm nữa
Một yêu ngang ngựa biến thành trăm...

◊◊◊◊

LUNG TUNG LỘN XỘN

Màu tím Păng-xê nửa chừng nghe ngái ngủ
Em tan tằm lững thững giữa vườn hoa
Ngất bên này thấy sao mà ái ngại
Tóc không dài em để ngắn cho qua.

Em đứng bên kia, đường không đông lắm
Xe chạy vù vù chẳng biết là ai
Em muốn nắm tay một người xa lạ
Thí nghiệm giữa đời một cuộc nhân duyên.

Sông chẳng là sâu sao cầu vẫn bắc
Cho khoảng đường về em cong cớn anh
Một chót băng ngang đèn xanh rồi đỏ
Khoảng lặng giữa đời cũng lắm bon chen.

Em hát bài ca ba năm sáu bảy
Thay lời bằng nhịp đếm chân phương
Như đứa trẻ thơ chẳng buồn học nói
Suốt đời chả lớn thế mà vui.

Anh viết bài thơ lung tung lộn xộn
Vần điệu bỏ vào máy tính xách tay
Một sớm ban mai chạy theo người đẹp
Máy tính che đầu để nắng hong thơ.

oo◇oo

LẠ LÒNG

Truyện Kiều đến quá lạ lòng
Đến giờ vẫn có người yêu
Một chiều ngang nhiên ướm thử
Trăm năm – cái chớp làn mi

Hài văn Kim Trọng xanh rì
Cho Kiều chợt cắn đôi môi
Cho người ở phương xa lạ
Rắp tâm nói lại dây đàn

Giác Duyên đi chợ mới về
Bán bùa tình chị duyên em
Cho Kim sống bằng hai mặt
Chân tâm biết ở chỗ nào?
Ai người vị quốc vong thân
Phải ra giọng điệu ham tiền
Tổ Như ta thán “dư niên hậu”
Một lời cảm thán cho thôi
Đâu mong thiên hạ khóc mình

Dây đàn có nỗi người ơi
Chẳng qua chỉ một tiếng cười.

◊◊◊

VƯỜN ĐỊA ĐÀNG KHÔNG HỀ CÓ TÁO

Chúa tạo E-va từ xương sườn A-đam
Nhưng ngài hớ hênh lòng dạ đàn bà một cõi tinh linh
Vườn địa đàng không hề có táo
Chỉ có lửa và rom

Tắm gội hồng trần trong mưa nguồn chớp bể ⁽¹⁾
A-đam hồn nhiên gằm qua sáu cõi
Hào khí anh hùng hớp mát E-va
Nàng ngã vào lòng A-đam
Tự nhiên như bài thơ trong miệng thi nhân
Như mẹ yêu con nụ cười răng sữa

“Tạ ơn Chúa mang nàng đến cho ta
Chúng ta đến gặp ngài thổ lộ tâm tư”
A-đam ngỡ ngàng trong lời đáp E-va:
“Được chừng nào hay chừng nấy!
Sao chúng mình không học bác Phan Khôi”

Nhưng chúa không ngây thơ như nàng tưởng
Ngài điềm nhiên qua áo mặc trắng trong...

...

“Chúng con lớn lên giữa trời cao biển rộng
Nên không còn thuộc về ngài
Lượng cả bao dung hay máu tươi nơi này
Tùy ngài định liệu”

Chúa cả cười như mây vờn sóng nổi:
“Mười dặm hồng trần bi hoan li hợp
Hà tất lắm lời chuyện ân nghĩa với nhân duyên”

...

Còn quả táo thì sao?
Chúa muốn giấu người câu chuyện hớ hênh.

-

(1) “Ơi! Con sông dạt dào như lòng mẹ. Chờ che con đi qua chớp bể mưa nguồn” - Khúc Hát Sông Quê - Nhạc:
Nguyễn Trọng Tạo - Thơ: Lê Huy Mậu. Thể hiện: Ca sĩ Anh Thơ.

◊

SỨ MỆNH

Anh không phải nhà thơ
Anh xác nhận lời này như tình yêu đối với em
Trời ban tặng mỗi người
Vài bài thơ làm nhựa sống cho tình yêu
Cho chính nghĩa trường tồn qua năm dài tháng rộng
Dù đôi khi leo lét như ngọn đèn giữa cơn bão tố
Dù đôi khi sáng lòa như chính ngọ đông phương
Nhưng không bao giờ tắt.

Cảm tạ đời cho ta sinh buổi thái bình thịnh trị
Nên trong lòng không mang nỗi u uất nhân sinh
Nên câu thơ nào cũng hài hước đáng yêu
Bão tố mưa giông chẳng qua chỉ là sóng gợn trần ai

Nhưng mỗi thời đại đều có bao điều trần trở
Như bài thơ viết còn dang dở
Chúng ta hãy làm những dòng gạch nối
Thế hệ sau này hãy quên đi mà viết tiếp
Anh sẽ thành thơ mà hôn em mãi miết

Nên hơn trăm bài thơ đâu phải là anh viết
Là lời mặc khải của thiên nhiên.

◊

ĐIỆP ẢNH

Xưa Trang Tử mơ hóa bướm
Khi tỉnh dậy tự hỏi rằng:
Mình hiện tại có phải do bướm mơ thành?

Anh cũng mơ mình hóa bướm
Trong cơn mơ ấy, bướm lại mơ hóa thành anh
Rồi anh mơ hóa bướm
Bướm lại mơ hóa anh
Trùng trùng điệp ảnh
Như đứng giữa hai làn gương
Vũ trụ sâu ngòm hun hút lỗ đen

Anh thả hồn mình vào trong lỗ đen ấy
Mở thêm chiều thời gian thứ tư
Quá khứ vị lai thẳng tắp một đường

Bước về quá khứ buồn vui thỏn thức
Bước đến tương lai lạ lẫm kinh nghi
Bóng người lúu tíu nhưng không sao chạm được

Sững nhìn hiện tại
Anh thấy mình đứng giữa hai tấm gương.